

[homesession]

inauguración: 30/05/2013

Abierto del 30/05 al 08/06/2013
de miércoles a sábado de 17h a 19h30
y con cita previa: info@homesession.org

C/ Creu dels Molers 15 - 08004 Barcelona
www.homesession.org

Tras las huellas del delito

Angie Bonino

CASTELLANO

La relación entre información y proyecto político constituye la base del trabajo de Angie Bonino. La obra de la artista se apoya en las contradicciones que atraviesan la modernidad política y, especialmente, el proyecto demiúrgico del Estado-Nación de construir una realidad compartida para un territorio y un pueblo. Entre los obstáculos a esta voluntad, la dinámica transnacional del sistema capitalista tiene una posición central y con ellas la profunda incertidumbre sobre el lugar y la forma del poder político.

En este marco, la proliferación informativa ha favorecido la emergencia de la figura de la conspiración en la que Angie Bonino se sitúa, para cuestionar la pertinencia del relato oficial y su método de producción, basándose en una ontología política que apuesta en la existencia de una realidad doblemente distribuida: la realidad de superficie y una realidad que una serie de indicios y pruebas permiten situar en un plano totalmente distinto, una dualidad en torno a la cual se organiza físicamente la exposición. Los retratos de personajes claves sitúan de entrada el montaje expositivo en esa relación entre lo oficioso y lo oficial: por una parte, las caras de Jean-Claude Trichet, ex-gobernador del Banco de Francia y del Banco Central Europeo, los rostros desesperados de unos traders en el crack de 2008 y, por otra parte, el retrato de Assange centran el proyecto en el desplazamiento del relato institucional, generado por la reconfiguración de la realidad desde voces alternativas.

El trabajo meticuloso de recopilación informativa que la obra de Angie Bonino supone no es ajeno a las técnicas de investigación populares de la novela negra y de la novela de espionaje. Llevar la encuesta, individualmente y sin cesar, para descubrir una realidad oculta: la coherencia inquieta que este proceso teje entre las diferentes obras, pintura, gráfica y nuevos medios, se rige por la permanente desconfianza de la cual el detective de la literatura es el emblema. Las piezas obedecen a una exigencia documental, presentando varios de los elementos reunidos en el proceso de trabajo y que son susceptibles de poner en evidencia la realidad del poder. Cada pieza se convierte así en un signo de la sospecha.

La instalación en Homesession alude a la democratización del relato y a la contestación de una realidad uniforme. Las nuevas tecnologías de la información han contribuido en efecto a una difuminación de las fuentes y de los contornos de la información, que permite a las instituciones desplegar estrategias propiamente biopolíticas de construcción de la realidad. Sin embargo, estas mismas tecnologías ofrecen a relatos alternativos la posibilidad de su circulación. Ahora bien, si conviven acusaciones de tramar conspiraciones y contra-acusaciones de abandonarse a teorías del complot (estiradas hasta pedir prestado el diagnóstico psiquiátrico de «paranoia»), es precisamente por la asimetría social que existe entre las diferentes producciones de la realidad, asimetría propiciada por el control de las instancias de legitimización.

El proyecto de Angie Bonino hace hincapié en ello con la instalación de un atril frente a una pantalla en la que se proyecta diferentes discursos políticos, subrayando la mediación que supone nuestra aprehensión de la realidad. En dos pequeñas pantallas, filmaciones de manifestaciones, diagramas, dibujos y esquemas detallan, de forma respectivamente parabólica y didáctica, el propio contenido del trabajo de denuncia del relato oficial por la artista. Si el micrófono en un atril frente al televisor puede hacer pensar a las conferencias de prensa del actual presidente del gobierno, organizadas a distancia y sin preguntas, la contraposición de esta instalación con las demás pantallas alude claramente al disenso y a la desigualdad de los modos de circulación de los discursos.

Con ese trabajo que da forma a una investigación permanente, Angie Bonino despliega un espacio militante de puesta en relación de posiciones, discursos e intenciones, el objetivo del cual es contraponerse a «la gramática de la normalidad», una serie de normas que hacen del discurso oficial el único legítimo para tratar de la realidad a gran escala. Como lo subraya G. Didi-Huberman, "para saber [...], hay que implicarse, aceptar de entrar, enfrentarse, ir al corazón, sin rodeos, zanjar. Uno debe también -porque zanjar lo implica- apartarse de forma violenta, en el conflicto, o bien ligeramente [...]. No se sabe nada en la inmersión pura, entre sus iguales, en el campo del demasiado-cerca".

Próximos eventos homesession:

26 de junio > exposición **Anna Sebastian** (Reino Unido)

con la colaboración de:

con el apoyo de:

Tras las huellas del delito

Angie Bonino

CATALÀ

La relació entre informació i projecte polític constitueix la base del treball d'Angie Bonino. L'obra de l'artista es recolza en les contradiccions que travessen la modernitat política i, especialment, el projecte demiúrgic de l'Estat-Nació de construir una realitat compartida per a un territori i un poble. Entre els obstacles d'aquesta voluntat, la dinàmica transnacional del sistema capitalista té una posició central i amb ells la profunda incertesa sobre el lloc i la forma del poder polític.

En aquest marc, la proliferació informativa ha afavorit l'emergència de la figura de la conspiració en la qual l'Angie Bonino se situa, per qüestionar la pertinença del relat oficial i el seu mètode de producció, basant-se en una ontologia política que aposta en l'existència d'una realitat doblement distribuïda: la realitat de superfície i una realitat que una sèrie d'indicis i proves permeten situar en un plànol totalment diferent. Els retrats de personatges claus situen d'entrada el muntatge expositiu en aquesta relació entre l'oficiós i l'oficial, una dualitat al voltant de la qual s'organitza físicament l'exposició: les cares de Jean-Claude Trichet, ex-governador del Banc de França i del Banc Central Europeu, els rostres desesperats d'uns traders en el crack de 2008 i el retrat d'Assange centren el projecte en el desplaçament del relat institucional, produït per la reconfiguració de la realitat des de veus alternatives.

El treball meticulós de recopilació informativa que l'obra d'Angie Bonino suposa no és aliena a les tècniques de recerca de la novel·la negra i de la novel·la d'espionatge. Portar l'enquesta, individualment i sense parar, per descobrir una realitat oculta: la coherència inquieta que aquest procés teixeix entre les seves diferents obres, pintura, gràfica i nous mitjans, es regeix per la permanent desconfiança de la qual el detectiu de la literatura és l'emblema. Les peces obeeixen a una exigència documental, presentant diferents elements reunits en el procés de treball i que son susceptibles de posar en evidència la realitat del poder. Cada peça es converteix així en un signe de la sospita.

La instal·lació a Homesession al·ludeix a la democratització del relat i a la contestació d'una realitat uniforme. Les noves tecnologies de la informació han contribuït en efecte a una difuminació de les fonts i dels contorns de la informació que permet a les institucions desplegar estratègies pròpiament biopolítiques de construcció de la realitat. No obstant això, aquestes mateixes tecnologies ofereixen a relats alternatius la possibilitat de la seva circulació. Ara bé, si existeixen acusacions de conspiració i contra-acusacions d'abandonar-se a teories del complot (estirades fins a manllevar el diagnòstic psiquiàtric de «paranoia»), és precisament per l'asimetria social que existeixen entre les diferents produccions de la realitat, asimetria propiciada pel control de les instàncies de legitimització.

El projecte d'Angie Bonino incideix en això amb la instal·lació d'un faristol davant d'una pantalla en la que es projecta diferents discursos polítics, subratllant la mediació que suposa la nostra aprehensió de la realitat. En dos petites pantalles, filmacions de manifestacions, diagrames, dibuixos i esquemes detallen, de manera respectivament parabòlica y didàctica, el propi contingut del treball de denúncia del relat oficial per l'artista. Si el micròfon davant d'una pantalla pot fer pensar en les conferències de premsa de l'actual president del govern, organitzades a distància i sense preguntes, la contraposició d'aquesta instal·lació amb les altres pantalles al·ludeix clarament, però, al dissensus i a la desigualtat dels canals de circulació dels discursos.

Amb aquest treball que dona forma a una recerca permanent, Angie Bonino desplega una espai militant de posada en relació de posicions, discursos i intencions, l'objectiu del com és contraposar-se a «la gramàtica de la normalitat», una sèrie de normes que fan del discurs oficial l'únic legítim per tractar de la realitat en una gran escala. Com ho subratlla G. Didi-Huberman, "per a saber [...], cal implicar-se, acceptar d'entrar, enfrontar-se, anar al cor, sense embuts, tallar el nus. També -perquè tallar el nus ho implica-, es necessari apartar-se de forma violenta, en el conflicte, o bé lleugerament [...]. No se sap gens en la immersió pura, entre els seus iguals, en el camp del massa-a prop".

Propers esdeveniments:

26 de juny > exposició **Anna Sebastian** (Regne Unit)

amb la col·laboració de:

amb el suport de:

